

www.e-rara.ch

Pherecydis fragmenta

Pherecydes

Lipsia, MDCCCXXIV. [1824]

ETH-Bibliothek Zürich

Shelf Mark: Rar 44056

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-93201>

[I. - X.]

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

HISTORIARVM PHERECYDIS
RELIQVIAE

E VARIIS SCRIPTORIBVS COLLECTAE EMENDATAE
ILLVSTRATAE.

E LIBRO I.

I.

Steph. Byz. Ἰόια, πόλις Βοιωτίας. — ἔστι καὶ Ἀρκαδίας πόλις, ὡς Φερεκύδης πρῶτω.

Hoc oppidum, quod etiam Ἰόιαι vocabatur, situm fuit in confinio Arcadiae et Argolidis, iuxta Parthenium montem, quod apparet *e Ruuf.* 8, 6. qui 2, 24. extr. oppidum istud in Argolide collocat aequè ac *Strabo* 8, p. 376. C. ubi τόπος γνώριμος vocatur. Nec diuersum videtur oppidum Hisiae ap. *Plin.* H. N. 4, 5. quanquam in Achaia ponit.

Π.

Schol. Apollon. 4, 1091. et Eudocia p. 32. sq. et Phauorin. in v. Ἀκρίσιος· Φερεκίδης ἐν δωδεκάτῳ (Phau. et Eudocia δωδεκάτῃ, v. supra §. 12.) ἱστορεῖ, ὡς Ἀκρίσιος γαμῆ Εὐρυδίκην τὴν Λακεδαιμόνος· τῶν δὲ γίνεται Δανάη· χρωμένῳ δὲ αὐτῷ (τῷ Ἀπόλλωνι temere addit Cod. Paris.) περὶ ἄρσενος παιδός, ἔχρησεν ὁ θεὸς ἐν Πυθῶϊ, ὅτι αὐτῷ μὲν οὐκ ἔσται παῖς ἄρσην, ἐκ δὲ τῆς θυματρὸς· πρὸς οὗ αὐτὸν δεῖ ἀπολίσθαι. ὁ δὲ ἐπανελθὼν (Phau. παρελθὼν) εἰς Ἄργος, θάλαμον ποιεῖ χαλκοῦν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας κατὰ γῆς, ἐνθα τὴν Δανάην εἰσάγει μετὰ τῆς τροφῶ. ἐν ᾧ αὐτὴν ἐφύλασσαν, ὅπως ἐξ αὐτῆς παῖς μὴ γένηται. ἐρασθεὶς δὲ Ζεὺς (Phau. ὁ Ζεὺς) τῆς παιδός, ἐκ τοῦ ὀρόφου χρυσῶ παραπλήσιος ῥεῖ· ἢ δὲ ὑποδέχεται τῷ κόλπῳ καὶ ἐκφῆρας (Phau. ἐκφῆρας δὲ) αὐτὸν ὁ Ζεὺς τῇ παιδί μίγνυται· τῶν δὲ γίνεται Περσεὺς, καὶ ἐκτρέφει αὐτὸν ἢ Δανάη καὶ ἢ τροφὸς, κρύπτουσαι (Phau. κρύπτουσα) Ἀκρίσιον. (Melior videtur Codicis Paris. lectio: κρύφα Ἀκρίσιον). ὅτε δὲ Περσεὺς τριέτης ἢ τετραέτης ἐγένετο, ἤκουσεν αὐτοῦ τῆς φωνῆς παίζοντος· καὶ διὰ τῶν θεραπόντων μετακαλεσάμενος τὴν Δανάην σὺν τῇ τροφῶ, τὴν μὲν ἀναιρεῖ, Δανάην δὲ κατὰγει σὺν τῷ παιδί ἐπὶ τὸν ὑπὸ τοῦ Ἑρκίου Διὸς βωμόν. μόνος (Cod. Paris. μόνον) δὲ αὐτὴν ἐρωτᾷ, πόθεν εἴη αὐτῇ γεγονὼς ὁ παῖς. ἢ δὲ ἔφη· ἐκ Διός. ὁ δὲ οὐ πείθεται, ἀλλ' εἰς λάρνακα ἐμβιβάζει (Cod. Paris. ἐμβάλλει) αὐτὴν μετὰ τοῦ παιδός. καὶ κλείσας (Cod. Paris. κατακλείσας) καταποντοῖ. καὶ φερόμενοι ἀφικνοῦνται εἰς Σέριφρον τὴν νῆσον. καὶ αὐτοὺς ἐξέλκει Δίκτης ὁ Περισθένης, δικτῶ ἀλιεύῳ. εἶτα ἢ Δανάη ἀνοίξει ἱκετεύει τὴν λάρνακα. ὁ δὲ ἀνοίξας, καὶ μαθὼν οἱ τινὲς εἰσιν, ἄγει εἰς τὸν οἶκον, καὶ τρέφει ὡς ἂν συγγενεῖς αὐτοῦ ὄντας. (Cod. Paris. καθάπερ συγγενεῖς). ἦσαν γὰρ ὁ Δίκτης καὶ ὁ Πολυδέκτης, Ἀνδροθόης τῆς Καστορός, (Cod. Paris. Περικαστορός) καὶ Περισθένης τοῦ Λαμάστορος, τοῦ Ναυαλίου, τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἀμμωνῆς (Cod.

Parif. et Phau. Ἀμμύωνης), ὡς Φερεκύδης ἐν πρώτῳ (Phau. πρώτη). ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς καὶ περὶ τοῦ θανάτου προστίθῃσι Φερεκύδης τοῦ Ἀκρίσιου, ὅτι μετὰ τὴν ἀπολίθωσιν Πολυδέκτου τῷ (Lege καὶ τῶν. Nam in Cod. Parif. est: μετὰ τὸ ἀπολιθωθῆναι Πολυδέκτην καὶ τοὺς σ. αὐτ.) σὺν αὐτῷ ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνης ἐν Σερίφῳ (Phau. paullo clarius: μετὰ τὴν ἐν Σερίφῳ ἀπολίθωσιν Πολυδέκτου τοῦ σὺν αὐτῷ τὴν ἐκ τῆς Γοργόνης (leg. Γοργόνης) κεφαλῆς), Δίκτυν μὲν Περσεὺς ἀπολείπει (Cod. Parif. καταλείπει) ἐν τῇ Σερίφῳ βασιλεύειν τῶν λελειμμένων Σεριφίων, αὐτὸς δὲ ἔβη πλείων (Ita e Phau. legendum pro πλείον. Cod. Parif. habet ἀποπλεῖ) εἰς Ἄργος σὺν τοῖς Κύκλωσι, καὶ τῇ Δανάῃ, καὶ τῇ Ἀνδρομέδᾳ. καὶ ἐλθὼν, Ἀκρίσιον οὐχ εὗρισκει ἐν Ἄργει. ὑπεχώρει γὰρ αὐτὸν δεισας εἰς τοὺς Πελασγοὺς, εἰς Λάρισσαν (Cod. Parif. dat: ἦν γὰρ διὰ τὸν Περσεὺς φόβον προαπελθὼν εἰς Λάρισσαν τὴν Πελασγικὴν). μὴ καταλαβὼν (Phau. μεταλαβὼν) δὲ αὐτὸν, τὴν μὲν Δανάην καταλείπει (Cod. Parif. ἀφήσιν) παρὰ τῇ μητρὶ Εὐρυδίῃ, καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ τοὺς Κύκλωπας. αὐτὸς δὲ ἔβη εἰς Λάρισσαν. καὶ ἀφικόμενος, Ἀκρίσιον ἀναγνωρίζει, καὶ σὺν αὐτῷ ἔπεισθαι (Cod. Parif. ἐπελθεῖν) εἰς Ἄργος πείθει. καὶ ὅτε δὴ ἐμελλον ἵεναι, συντηγάνει ἀγωνί νείων ἐν τῇ Λαρίσση. καὶ ὁ Περσεὺς ἀποδύεται εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὸν δίσκον, δισκέυει. τὸ δὲ (Cod. Parif. γὰρ) πένταθλον οὐπω ἦν, ἀλλ' ἰδίᾳ ἓνα ἕκαστον τῶν ἄθλων ἤθλον· ὁ δὲ δίσκος τροχαλισθεὶς ἐπὶ τὸν πόδα τοῦ Ἀκρίσιου, τιτρώσκει αὐτὸν· καμὼν δὲ ἐκ τούτου Ἀκρίσιος, ἀποθνήσκει αὐτοῦ ἐν Λαρίσση. καὶ αὐτὸν κατατίθεται Περσεὺς καὶ οἱ Λαρισσαῖοι, πρόσθεν τῆς πόλεως, καὶ αὐτοῦ (Phau. αὐτῷ) ποιοῦσιν ἠρώων οἱ ἐπιχώριοι· Περσεὺς δὲ ἀναχωρεῖ τοῦ Ἄργους.

Quum difficillimum esset hic discernere, quae essent e Pherecydis libro duodecimo, quae e primo petita, et tota historia bene cohaereret, locum integrum apponendum putavi. *Eurydicen*, Lacedaemonis filiam,

habet etiam *Apollodor.* 2, 2, 1. et 3, 10, 3. vbi simul Lacedaemonis genus ab Ioue repetitur. Lacedaemon enim fuit Taygetes Atlantidis filius. cf. *Hellanic.* fr. XXIII. Haec Eurydice in colle quodam Spartaë dicitur aedificasse templum Iunonis Argiuae. v. *Pausan.* 3, 13. p. 239. De thalamo Danaëis aeneo ita scribit *Pausan.* 2, 23. p. 164. ἄλλα δὲ ἐστὶν Ἀργείοις θεᾶς ἄξια. κατάγειον οἰκοδόμημα, ἐπ' αὐτὸ δὲ ἦν ὁ χαλκοῦς θάλαμος, ὃν Ἀχρεΐσιός ποτε φρουρὰν τῆς θυγατρὸς ἐποίησεν. Περὶλαος δὲ καθείλεν αὐτὸν (θάλαμον) τυραννίσας. Θάλαμος autem, quod per se intelligitur, h. l. neque cubile aut lectum coniugalem significare potest, neque partem gynaecei, quae fere in superiori aedium parte exstrui solebat, sed omnino domicilium s. conclauae. Sic in epigr. ap. *Brünck.* anall. T. III. p. 297. n. DCLXXXV. Nicolai Patriarchae ψυχὴ dicitur μακάρων ἀμφιπολεῖν θαλάμους, et ap. *Sophocl.* Electr. 190. filia habitat θαλάμους πατρὸς. Verba διὰ τῶν θεραπόντων videntur glossemati debere. Iupiter Ἐρμῖος s. Ἐρκειος (nisi forte Ὀρκίον legendum est. v. *Schol. Sophocl.* Ai. 492. cuius verba exscripsit *Schol. Eurip.* Hecub. 345.) videtur non admodum differre ab Ἐρεσιῶ. Nomen enim haud dubie inde accepit, quod in aedium penetralibus vel in loco septo coleretur. Hoc autem intelligi potest non solum ex etymologia et e disertis verbis *Festi* in v. Herceus, atque *Serui* ad *Virgil.* Aen. 2, 506. sed etiam ex eo, quod Priamus, quem Neoptolemus Achillis filius interemit, ad Hercei Iouis aram confugerat (v. *Ouid.* in *Ibin.* 284. *Eurip.* Troadd. 17. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 335. *Paus.* 4, 17. p. 321. etc.), et quod, teste *Dionysio Halic.* archaeol. 1, 67. p. 54. ed. *Sylb.* p. 169. ed. *Reisk.* qui Penates graece vertere vellet, illi eos et aliis nominibus et Μυχίους vel Ἐρκίους vocabant. Quid sibi velit praepositio ὑπὸ ante verba τοῦ Ἐρκίου, plane non capio. Videtur illa primo occupasse locum praepositionis ἐπὶ, sed per hanc, quae forte tanquam interpretamentum margini adscripta fuerat,

loco suo mota, postea vero a sedulo aliquo librario renocata quidem, sed alieno loco posita fuisse. Etiam *Eudocia* in Violario p. 32. habet ἐπὶ τὸν ὑπὸ τοῦ Ἐϋκρίου Λιὸς βωμὸν. Sed haud dubie vera atque adeo praeferranda est lectio, quam *Schaeferus* e Codice Parisino *Schol. Apollon.* p. 314. edidit: εἰς τὸν ὑπὸ τὸ ἔργου τοῦ Λιὸς βωμὸν, ad Iovis aram, quae est sub maceriam, nimirum maceriam aulae, per quam porta in viam patebat. Ita nec Ὀρκίον pro Ἐρκίον, legendum esse manifestum est. v. *Creuzer.* commentatt. Herodot. P. I. p. 232. et 238. Historiam de Danaë cum filiolo vndis data carmine elegantissimo complexus erat *Simonides Ceus*, quod non integrum ad nos peruenisse valde dolendum est. Reliquiae eius legi possunt in *Brunckii* anall. T. I. p. 121. n. VII. et in *Koeppen* griech. Blumenlese, T. III. (Brunovici 1787. 8.) p. 163. sqq. *Dictys* iste, qui Magnetis filius, Aeoli nepos, vocatur ab *Apollodoro* 1, 9, 6. et vna cum fratre Polydecte colonos deduxisse dicitur in Seriphum, vnam ex Cycladibus insulam (v. *Strab.* 10, p. 487.), videtur a solo Pherecyde Castoris e filia nepos vocari. Omninoque in horum hominum genealogia magna differentia cernitur. Sic *Apollod.* 2, 1, 4. extr. dicit, Nauplium, e Neptuno et Amygone natum, in summa senectute vxorem duxisse, ex Tragicorum quidem sententia Clymenen, Catrei filiam, (quam rationem secutus videtur *Pausan.* 2, 18. in.) sed secundum alios Philyram vel Hesionen. Idem *Apollodorus* tres eius filios commemorat, in quorum tamen numero non est Damastor. Scilicet potuit etiam iunior aliam quandam vxorem duxisse, e qua genuerit Damastorem: nisi dicere velimus, discrepantiam fortassis ortam esse e confusione huius antiquioris Nauplii cum Nauplio recentiori: qui fuit ex illius posteris, et in Argonautis recensetur ab *Apollonio* 1, 134. de qua confusione satis dixit *Heyn.* ad *Apollod.* p. 274. Potuit autem *Dictys* Danaën et Persea recte vt cognatos excipere. Nam *Acrius* (ὄν

Πελασγῶν Ἀγρίσιος *Callimach. epigr. XX. ap. Brunck.*), Danaë's pater, erat filius Abantis, Abas filius Lyncei ex Hypermnestra. (v. *Paus.* 2, 16, *Apollod.* 2, 2, 1.) Lynceus patrem habuit Aegyptum, Aegyptus Belum, Belus Neptunum. (v. *Apollod.* 2, 1, 4.) Similiter Hypermnestra, Acrifii auia, fuit filia Danaï natu maior, Danaus autem fuit et ipse Beli filius, atque adeo nepos Neptuni. vid. l. l. Igitur vterque, et Dictys et Acrifius, genus a Neptuno ducebant. Iam vt ad reliqua pergamus, quae videntur e Pherecydis libro secundo petita esse, (v. fragm. X.) Dictys, postquam Perseus Polydecten, quia Danaë's amore captus tenebatur, in saxum mutauerat, solus regnavit in Seripho; Perseus vero Acrifium videndi cupidus Argum festinavit, sed imprudens auum interfecit disco, cuius ipse inuentor dicitur ap. *Paus.* l. l. cf. *Apollod.* 2, 4, 3. sq. *Cyclopes*, qui non confundendi sunt cum Cyclopibus Homericis, et ad quos fortassis pertinet locus *Pollucis* 10, 139.

Δορτή, (immo *Δόρτης*), *παρὰ Φερεκύδη εἰς τῶν Κυκλώπων*, erant proprie gens Thracica, qui deinde bello patria pulsi, alii alias regiones incolebant, plurimi Curetidem, h. e. Cretam. v. *Schol. Eurip. Orest.* 963. Plura de istis Cyclopibus habet *Creuzerus* ad *Histor. antiqu. Graec. fragmenta* p. 72. sq. Seriphus autem non nimis longe distabat ab insula Creta. Fortassis igitur nonnulli eorum etiam Seriphum occupauerant, et comitati sunt Persea, vel quod societate iuncti essent cum Dictye, Persei cognato, vel omnino vt haberent, quod agerent. A poetis tamen haec videri possunt afficta esse. Certe *Pausan.* 2, 21. p. 159. narrat, Perseum secutos esse *λογάδας ἐκ Πελοποννήσου*. *Andromedam* Perseus nactus est itineris sociam, quia Medusae capite accepto venit etiam in Aethiopiam, Cepheo regi parentem, eiusque filiam *Andromedam* a bellua marina liberatam sibi vxorem duxit. v. *Apollod.* l. l. coll. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 836. e cuius loco explicari potest fabula

ab *Strab.* 16, p. 759. A. ubi fabulae scena male in Syria ponitur. Larissa, Thessaliae oppidum, satis notum est. (v. *Hellanic. fragm.* CXVI.) *Pausan.* 2, 16. p. 145. in hac ipsa historia: ἐς Λάρισσαν ἀπεχώρησε τὴν ἐπὶ τῷ Πηλειῷ. Plura enim hoc nomine oppida fuerunt. v. *Strab.* 9, p. 440. C. Notandum videbatur, quod tradit *Aristides* Aegypt. T. II. p. 351. ed. *Iebb.* τὸ περὶ Λάρισσαν πεδῖον, θάλατταν εἶναι τὸ πελαγῖον, πολλὰ τεζυμηροῖ. Certamen illud, cui interfuit Perseus, inflituerat rex Larissaeorum, Teutamides, in honorem mortui patris. v. *Tzet.* l. l. qui omnino cum nostro conferendus est. Participium τροχαλισθεῖς intelligi auctore *Schaefero* debet: *quum rotatus incidisset.* Idem verbum κατατίθεσθαι, pro reponere, sepelire, rarius dici obseruat. Pro αὐτοῦ ποιουσιν ἠρώων οἱ ἐπιχώριοι, in Codice Paris. est: αὐτῷ μὲν ἠρώων οἱ ἐπιχώριοι ἐδείμαντο. Ultima verba: ἀναχωρεῖ τοῦ Ἄργους, videntur vitio quodam laborare. Ego scriberem: εἰς τὸ Ἄργος. Et sane Codex Paris. dat. ἀνεχώρησεν εἰς Ἄργος. Reliquam lectionis diuersitatem, quae quidem alicuius momenti videretur, supra iam quolibet loco vncis inclusam addidi. Apud *Eudociam* vbique ita vt in *Phavorini* lexico legitur, nisi quod illa habet ἐμφήνας δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς etc.

III.

Schol. Pindar. Nem. 4, 81. εἶπε ὁ Πίνδαρος μνημονεύειν τοῦ Θετιδείου, περὶ οὗ ἐν πρώτῳ Φερεκύδης οὕτω γράφει·

Ἐπειτα Πηλεὺς ᾄχετο εἰς Φθίαν, καὶ Θέτιν ἐπὶ τῶν ἵππων τούτων ἄγων, οἷκεῖ ἐν Φαρσάλῳ, καὶ ἐν Θετιδεῖῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἢ πόλις.

Tzetzes ad *Lycophr.* 175. primo dicit, se totam historiam narraturum esse κατὰ Φερεκύδην καὶ ἑτέροισι. quare verba eius non exscribenda putavi. Sed deinde, ὁ Πηλεὺς, inquit, κατὰ Φερεκύδην καθαιρεται ὑπὲρ Εὐρύτου, τοῦ Ἄκτορος, οὗ θυγατέρα Ἀντιγόνην λαμβάνει, ἀναρτηθείσης δὲ ἐκείνης, ᾄχετο εἰς Φθίαν, καὶ

Θέτιν ἄγων, ἐπὶ τῶν ἵππων ἦκει ἐν Φαργάλω, παρ
 Θετιδίῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θετίδος ἢ πόλις. Ex
 hoc *Tzetzae* loco priorem emendandum esse nemo non
 videt. Sed pro *Φαργάλῳ* reponi debet *Φαρσάλῳ*. Nam
 laud dubie oppidum illud Phthiotidis in Thessalia in-
 telligendum est, quod et Pharsalus dicebatur et Pharsa-
 lia. Et vltimum illud in vtroque loco, ἢ πόλις, videtur
 cum *Heynio* ad *Apollod.* p. 795. delendum esse. Ad
 rem ipsam haec poterunt sufficere: Peleus fuit filius
 Aeaci ex Endeide (vnde ap. *Tetz.* l. 1. *Δηΐδος* mutan-
 dum est in *Ἐνδηΐδος*, vt recte editum est ap. eundem
 ad v. 53.) quibus parentibus etiam Telamonem natum
 esse fere omnino constans traditio est.

Φερεκύδης δὲ φησι, ap. *Apollod.* 13, 12, 6. *Τε-
 λαμῶνα φίλον, οὐκ ἀδελφὸν Πηλέως εἶναι, ἀλλὰ Ἀτταίου
 παῖδα καὶ Γλαύκης τῆς Κυχρέως.*

Hic pro *Ἀτταίου* placet *Heynio* vt legatur *Ἄκτορος*,
 quī fuerit Menoetii ex Aegina, filia Alopei, pater. v.
Hellanic. fragm. LXXXVIII. De Cychreo, Sala-
 miniorum heroe, vid. quos laudauit *Heyn.* p. 776. A
Tzetze vocatur *Κεγχρέως*, Neptuni e Salamine, Alopei
 filia, filius. Sed ad v. 451. scripsit: ὁ *Κυχρέως* ἢ *Κυγ-
 χρέως*, — ἐβασίλευσε Σαλαμίνων. — τοῦτον δὲ τινὲς
 τὸν διφυῆ *Κέχροπα* φασίν· ἄλλοι δὲ, ὅτι ὄφρις ποτὲ
 ἐλυμαίνετο τὴν Σαλαμῖνα, καὶ ἀοίκητον αὐτὴν ἐποίει,
 ὃν ὁ *Κυχρέως* ἀνεῖλεν, ὅθεν καὶ *Ἀνάξιφος* ἐκλήθη.
 Potest sane non spernenda videri Pherecydis ratio. Vt
 enim *Pausanias* 8, 15. p. 631. duo Telamonas distin-
 guendos putauit, ita etiam alius Telamon, Peleo amicus,
 praesertim quum cognatus esset (Aeacus enim fuit filius
 Aeginae), facile potuit pro eius fratre haberi. Etiam
Ouidius metam. 13, 151. Telamonem et Pelea vocat
 fratres. Alius Aeaci filius, sed e Pfamathe, Nerei filia,
 fuit Phocus. Hunc quum ob insignem virtutem a pa-
 tre praecipue amari vidisset, Peleus a Telamone adiutus
 clam interfecit. Pulsi igitur ab Aeaco, Telamon in
 Salaminem se contulit, Peleus confugit ad Eurytum,

qui alio nomine etiam Eurytion dicitur. De genere Euryti magna veterum traditionum differentia est, quam quum satis iam explicauerit *Verheyk.* ad *Anton. Liberal.* c. 38. p. 256. sq. recte potui praetermittere, Vnum locum addo, qui pertinebat ad *Antonini* locum, vbi Peleus dicitur confugisse ad Eurytionem, Iri filium, *Schol. Aristid.* ad *Platon.* 2. T. II. p. 125. μέμνηται ἐν ὕμνοις Πίνδαρος, ὅτι τὸν Εὐρυτίωνα τὸν τοῦ Ἴρου τοῦ Ἄκτορος παῖδα, ἓνα ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν, συνθηρεύοντα ἄκων ἀπέκτεινε Πηλεὺς· φίλον δὲ λέγει, ἐπειδὴ συγγενὴς τούτου ἦν. Πηλεὺς γὰρ πρὸ Θέτιδος θυγατέρα Ἄκτορος τὴν πολὺμήλον (leg. Πολυμήλαν ἢ Πολυμήλην) εἶχε γυναῖκα. ὁ δὲ Ἄκτωρ, πατὴρ Ἴρου, ὃς παῖδα ἔσχε τὸν Εὐρυτίωνα. Hanc traditionem, quae quibus ex auctoribus hausta sit nescio, commemorat sub finem scholii etiam *Tzetzes.* Filiam Euryti etiam *Apolodorus* 3, 13, 1. vocat Antigonem, e qua Peleus Polydoram susceperit. In hoc secutus est Pherecydem, quod docent verba *Schol. Homer.* II. π, 175.

ἐκ τίνος Πηλεὺς Πολυδώρην ἔσχεν; ὡς μὲν *Στάφυλος* ἐν γ' (*Villois.* ἐν τῇ Σ) Θεσσαλικῶν, ἐξ Εὐρυδίκης, τῆς Ἄκτορος θυγατρὸς. *Φερεκύδης* δὲ, ἐξ Ἀντιγόνης τῆς Εὐρυτίωνος. Ἄλλοι δὲ, ἐκ Λαοδαμείας τῆς Ἀλκμαίωνος.

In edit. *Villois.* praemissa huic loco sunt ista:

ἢ διπλῆ (h. e. tale signum ▷), ὅτι *Φερεκύδης* τὴν Πολυδώρην φησὶ ἀδελφὴν Ἀχιλλέως· οὐκ ἔστι δὲ κατ' Ὀμηρον διαβεβαιώσασθαι.

Scilicet ad hos quoque locos pertinet observatio, quae a multis iam facta est, v. c. a *Verheykio* l. l. cf. ad *Hellanic.* p. 71. et multis confirmari potest exemplis, saepe in genealogiis antiquis inter se permutari avum et patrem, filium et nepotem, filiam et neptidem. De Polydora cf. ad fr. VII. Pergit *Tzetzes:* ἀναρτηθείσης — *Φθίαν.* quo in loco haud dubie vitium inest. Eurytum enim constat Phthiae in Thessalia regem fuisse. Hunc autem Peleus, vt vidimus, in venatione impru-

dens et inuitus interfecit, eamque ob causam Iolcum confugit, Magnesia in Thessalia oppidum, ad Acastum regem, a quo expiatus est. Postea vero Iolco, et quidem solus ac sine exercitu, potitus dicitur a *Pindaro* Nem. 3, 55. contra quam *Pherecydes* tradidit.

Schol. Pindar. Nem. 3, 55. οὐ γὰρ (ὁ Πηλεὺς) μόνος εἶλε τὸν Ἰωλκὸν, ἀλλὰ μετὰ Ἰάσονος καὶ τῶν Τυνδαριδῶν, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης.

Nam *Atalanta*, *Acasti* vxor, *Pelei* amore capta, quum non ei persuadere potuisset, vt cum ipsa coiret, vltionis cupida per calumniam *Pelem* apud maritum accusauit tanquam pudicitiae suae tentatorem. *Acastus* eam ob rem *Peleo* infidias struxit, quibus cognitis hic bellum parauit. v. *Suid.* in *Ἀταλάντῃ*, qui *Pherecydis* narrationem secutus videtur. Praeterea eadem *Atalanta* nunciari iussit *Antigonae*, fore vt *Peleus* *Acasti* filiam, *Steropen*, vxorem duceret. Quo nuncio territa *Antigone* fauces sibi praeclusit laqueo. v. *Apollod. 3, 13, 3.* Ergo non post *Antigonae* demum mortem *Peleus* petiit *Phthiam*, atque adeo in vtroque *Scholia* legendum puto ἐκ *Φθίας*. Postea *Peleus* relicto rursus *Iolco* *Thetidem* duxit, *Nerei* filiam, et cum ea *Pharsalum* venit, ac *Thetideum* vel condidit vel incoluit atque auxit. De hoc *Θετιδέω* v. ad *Hellanic. fragm. CX.* Sed de nuptiis *Pelei* cum *Thetide* possunt omnia satis nota esse ex locis ab *Heynio* ad *Apollod. p. 794. sq.* laudatis. Quare nihil addo, nisi hoc, etiam in argumento isto celebratissimo multas reperiri diuersitates narrandi, quarum maxime memorabilis videtur illa, quam *Schol. Apollon. 4, 816.* et *Schol. Aristoph. nub. 1064.* e *Staphylo* attulerunt, *Chironis* tantum artificio deberi famam de nupta *Peleo* *Thetide*, reuera *Pelei* vxorem fuisse *Philomelam* s. *Polymelam*, *Actoris* filiam.

III.

Schol. Pindar. Pyth. 3, 60. ἡ παρθένος Κορωνίς ὄζει παρὰ ταῖς ὄχθαις τῆς Βοιβιάδος λίμνης· ἡ δὲ

Βοιβιάς λίμνη παρακειμένη τῇ Λακερραία. ὅτι δὲ ἡ Κορωνίς ἐν Λακερραία ὄκει πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ Ἀμύρου, Φερεκύδης ἐν πρώτῃ ἱστορεῖ ἐνθα καὶ περὶ τοῦ κόρακος διηγῆται, καὶ ὅτι Ἀρτεμιν ἔπεμψεν ὁ Ἀπόλλων, ἢ πολλὰς ἄρα γυναῖκας ἀπέπεινε, καὶ ὡς τὸν Ἴσχυρὸν Ἀπόλλων κτείνει, τὸν δὲ Ἀσκληπιὸν δίδωσι Χείρωνι.

Coronis fuit filia Phlegyae, qui in Thessalia ponitur ab *Apollodoro* 3, 10, 3. cf. *Schol. Nicandr. theriac.* p. 32. ed. *Morell.* Ex hac nonnulli narrant Apollinem genuisse Aesculapium. Ἀζανίς κόρη vocatur illa in hymno Homérico in *Apoll.* 209. Videtur igitur fabula in Arcadia nata esse, sed deinde in Thessaliam translata propter similitudinem nominis Phlegyarum, Thessalicæ gentis. Potest etiam tota difficultas e *Pausania* explicari (2, 26. p. 170.). Is enim narrat, Phlegyam una cum filia in Peloponnesum profectum esse, et hanc in Epidauriorum finibus peperisse Aesculapium. Potuit igitur ex eo, quod in Argolide, quæ confinis erat Arcadiæ, Coronis partum edidit, tota res in Arcadium transferri, indeque variis modis exornata denuo in Thessaliam, Coronidis patriam. Sed auctor hymni HomERICI in Aesculapium v. 2. Aesculapium vocat

υἰὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγένετο διὰ Κορωνίς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, κόρη Φλεγύου βασιλῆος,

ita ut omnem rem pateat incertissimam esse. Putem vero, Pherecydem certè de loco, ubi Coronis Aesculapium enixa sit, eadem retulisse. Nisi enim ita existimemus, minus explicari possunt hæc verba *Stephani Byzant.* in v. Δωτίον:

Δωτίον, πόλις Θεσσαλίας. — ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Δωτίας τῆς Ἐλάτου· Φερεκύδης δὲ, ἀπὸ Δωτίος τοῦ Ἀστερίου, καὶ Ἀμφικτύονος τῆς Φθίου.

In media fere Thessalia Dotion, et campum inde nomen habentem, situm fuisse docet *Strabo* 9, p. 442. qui et versus *Hesiodi* attulit, ubi campus Dotius esse dicitur ἄντ' Ἀμύροιο, oppositus Amyro fluvio v. *Span-*

hem. ad *Callimach.* h. in *Cerer.* v. 25. et quos laudauit. *Laceria* erat Magnesia in Thessalia oppidum. v. *Hellanic.* fragm. XXXIII. *Amyrus*, auctore *Schol. Apollon.* 1, 596. erat fluuius e Thessalia profluens, post *Meliboeam*, quod oppidum *Strabo* 9, p. 443. C. ponit ad sinum, qui inter *Peneum* et *Ossam* fuit. Addit *Scholias*tes, *Amyrum* nomen accepisse ab *Amyro* quodam, filio *Neptuni*. cf. omnino *Apollon. Rhod.* 4, 616. sq. De *coruo* res ita narratur: *Coronis*, quum ex *Apolline* grauida esset, coit cum *Ischye*, *Elati* filio, *Arcadis* nepote. Qua de re quum *Apollinem* certiozem fecisset *albus coruus*, *Apollo* *Coronidem* interfecit, et *corui* colorem *album* in *nigrum* mutauit. cf. *Ouid. metam.* 2, 541. *Apollinem* in interficienda *Coronide* ope *Dianae* vsu esse, narrat etiam *Pausan.* l. 1. p. 171. Cur autem eadem simul interfecerit multas feminas *Thessalas*, videtur haec causa fuisse, quod illae adiuuissent concubitu *Coronidis* cum *Ischye*. *Aesculapium* *Apollo* δίδωσι *Χείρωνι*, nempe instituendum. v. *Apollod.* l. 1. *Ouid.* 2, 628. sqq. *Lactant.* 1, 10, 2. Ex huius disciplina tantum profecit *Aesculapius*, vt etiam *mortuos* in vitam reuocare auderet, quod ipsum quoque tradidit *Pherecydes*.

Schol. Eurip. *Alcest.* 2. Φερεκύδης ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοὺς ἐν Δελφοῖς φησὶ θνήσκοντας αὐτὸν ἀναβιώσκειν.

Ap. Schol. Pindar. *Pyth.* 3, 96. *Aesculapium* ab *Ioue* occisum esse tradit *Φερεκύδης*, ὅτι τοὺς ἐν Δελφοῖς θνήσκοντας ἀναβιοῦν ἐποιεῖ.

Per haec ornamenta poetica nihil puto significari nisi insignem quandam et inauditam *Aesculapii* peritiam artis medicae. Sed quum ille esset filius *Apollinis*, hic *Uktionis* causa filios *Cycloperum* interfecisse fictus est.

Schol. Eurip. l. 1. Φερεκύδης οὐ φησὶ τοὺς Κίκλωπας ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀνηρῆσθαι, ἀλλὰ τοὺς υἱοὺς αὐτῶν, γράφων οὕτω παρ' αὐτὸν τὸν Ἀδμητὸν ἔρχεται Ἀπόλλων θητεύσων ἐνιαυτὸν, Διὸς κελεύσαντος, ὅτι κτείνει τοῦ Βρόντεω καὶ Στερόπεω καὶ Ἀργεω παῖδας.

κτείνει δὲ αὐτοὺς Ἀπόλλων, διὲ μὲμφθεις, ὅτι κτείνει
 Ζεὺς Ἀσκληπιὸν, τὸν παῖδα αὐτοῦ, κερανῶ ἐν Πυ-
 θῶνι. ἀνίστη γὰρ ἰόμενος τοὺς τεθνεῶτας.

De Cyclopibus his, Coeli et Terrae filiis, qui ful-
 men Iouī fabricauerant, v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 9. sq.
 Hos ipsos, non eorum filios, ab Apolline interemptos
 fuisse tradiderunt alii, vt *Apollod.* 3, 10, 4. Sed cum
 Pherecyde facit *Eurip.* *Alcest.* 5. sq. Admetus, filius
 Pheretis, Crethēi nepos, rex Pherarum in Thessalia,
 satis notus est per uxorem Alcefidem. Fuit *Δωτιεύς*,
Dotio oriundus, vt Pherecydes in eodem *Stephani Byz.*
 loco scripsisse fertur. *Montefalconium* saltem ita opi-
 natum esse, supra §. 11. indicaui. Verum loco illo
 diligentius inspecto apparet, non de Pherecyde ibi cogi-
 tandum esse. *Stephanus* enim postquam dixit: ὁ πολί-
 της (Dotii), *Δωτιεύς*, huius gentiles exempla duo *Sophoclis*
 locos affert, alterum e *Χαρισσαίοις*, qui nihil
 hoc loco ad nos pertinet, alterum ex *Λημνίαις προτέραις*
 hunc:

Φερητίδας δ' Ἄδμητος ἢ δ' ὁ Δωτιεύς Λαπίθης
 Κορωνός.

Quis non videt legendum esse: Φερητίδας δ' Ἄδμητος
 ἢ δ' ὁ Δωτ. Λαπ. Κορ. ita vt Φερητίδας sit patronymi-
 cum: *Pheredis filius*, neque adeo Admetus, sed Lapi-
 thes, *Δωτιεύς* dicatur, qui *κορωνός* appellari potuit pro-
 pter improbitatem et ferociam. Nam *κορωνός* ab *He-*
sychio explicatur *πονηρός*, a *Suida* *γαυριῶν*, a *Phauro-*
rino ὁ γαῦρος καὶ ὑπαύχην. Quum tamen Lapithes non
 sit nomen proprium viri, seruanda videtur scriptura
Κορωνός, vel potius, vt in nominibus propriis fieri so-
 let, *Κόρωνος*. Ita intelligendus est Coronus ille Caenei
 filius, Idmonis auus (vid. fragm. XXXXIII.), dux
 Lapitharum in bello contra Aegimium. v. *Apollodor.* 2,
 7, 7. Hunc enim Coronum *Apollonius Rhod.* 1, 57.
 in Argonautarum numero posuit, vt Admetum 1, 49.
 Conf. *Adriani Heringae* *Observatt.* p. 235. qui legen-
 dum putat Φερητίδης τ' Ἄδμητος ἢ δ' — Κορωνός.

Pro utroque κτείνει post ὅτι Heyn. ad *Apollod.* p. 708. sq. mauult ἔκτεινε. Hanc mutationem ego quidem minus necessariam puto, quam alteram, qua ἀνέστησε legitur pro ἀνέστη. Mortem Aesculapii probabiliter sic explicat *Heraclitus* de incredibilib. c. 26. ἰατρικὴν νικῆσας, καὶ ὑψώσας, αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ γλεχθεῖς (febri feruida s. ardente) ὤλετο. ὄθεν διὰ τὴν γλεχμονὴν αὐτὸς κεραννωθῆναι λέγεται. Electrum ortum esse ex Apollinis lacrymis, quas fuderit iussus ab Ioue seruire, Celtarum erat traditio. v. *Schol. Apollon.* 4, 611.

V.

Marcellinus in vita *Thucydidis*, non longe ab initio: *Θουκυδίδης* — ἀπόγονος τῶν εὐδοκίμοιτῶν στρατηγῶν, λέγω δὴ τῶν περὶ *Μιλτιάδην* καὶ *Κίμωνα*. ὠκείωτο δὲ ἐκ παλαιῶν τῶ γένει πρὸς *Μιλτιάδην* τὸν στρατηγόν. τῷ δὲ *Μιλτιάδῃ*, πρὸς *Αἰακὸν* τὸν Διός. οὕτως αὐχεῖ τὸ γένος ὁ συγγραφεὺς ἀνωθεν. καὶ τοῦτοις *Δίδυμος* μαρτυρεῖ, *Φερεκύδην* ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν φάσκων οὕτως λέγειν.

Φιλαίας δὲ ὁ *Αἰαντος*, οἰκεῖ ἐν ταῖς Ἀθήναις. ἐκ τούτου δὲ γίγνεται *Αἰαίχλος*. τοῦ δὲ, *Ἐπίδνκος*. τοῦ δὲ, *Ἀκίστωρ*. τοῦ δὲ, *Ἀγῆνωρ*. τοῦ δὲ, *Ὀλιος*. τοῦ δὲ, *Λύκης*. τοῦ δὲ, *Τύφων*. τοῦ δὲ, *Αἰῖος*. τοῦ δὲ, *Ἀγαμήτωρ*. τοῦ δὲ, *Τισσαῆδρος*, ἐφ' οὗ ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις. τοῦ δὲ, *Μιλτιάδης*. τοῦ δὲ, *Ἴπποκλείδης*, ἐφ' οὗ ἄρχοντος *Παναθήναια* ἐτέθη. τοῦ δὲ, *Μιλτιάδης*, ὃς ὤκησε *Χερσόνησον*.

In vniuersum de *Miltiadis* genere vid. quos laudauit ad *Hellanic. frag.* VIII. inprimisque *Rutgersf.* varr. lectt. 1, 9. p. 28—44. *Philaeam* etiam *Herodotus* 6, 35. vocat filium *Aiacis*, qui *Acaci* nepos fuit, eumque dicit primum ex hac gente *Athenis* habitasse. *Pausanias* quidem 2, 29. p. 177. ita scripsit: βασιλεύσαντα ἐν τῇ γῆ (in insula *Aegina*) πλὴν *Αἰακοῦ*, οὐδένα εἰπεῖν ἔχουσιν (*Aeginetae*), ἐπεὶ μηδὲ τῶν *Αἰακοῦ* παίδων τινὰ ἴσμεν καταμείναντα. *Πηλεῖ* μὲν συμβῆναι καὶ *Τελαμώνι*

ἐπὶ γόνῳ φεύγειν τοῦ Φώκου, τῶν δὲ αὐτῶν Φώκου παίδων
περὶ τὸν Παρνασσὸν οἰκησάντων ἐν τῇ νῦν καλουμένῃ
Φωκίδι. et paucis interiectis p. 178. γεγόνασι δὲ ἀπὸ
μὲν Πηλέως οἱ ἐν τῇ Ἠλείῳ βασιλεῖς. Τελαμωνῆος δὲ
τῶν παίδων, Αἴαντος μὲν ἐστὶν ἀφανέστερον γένος, οἷα
ιδιωτεύσαντος ἀνθρώπου· πλὴν ὅσον Μιλτιάδης ὃς
Ἀθηναίοις ἐς Μαραθῶνα ἠγήσατο, καὶ Κίμων ὁ Μιλ-
τιάδου προῆλθον ἐς δόξαν. Sed quo minus haec vera
videri possunt, plurimae causae impediunt. Nam Pau-
saniam apparet haec e vulgari Aeginetarum fama hau-
fisse: Pherecydi consentit Herodotus, qui praeterea
Miltiadem diserte dicit fuisse οἰκίης τεθριπποτόρου at-
que adeo nobilissimae. Ex Pausaniae sententia Philaeas
vel Aiakis nepos habendus esset, vel omnino vnus poste-
riorum eius e Telamone. quae genealogia quam longe
absit a Pherecyde, patet abunde ex illo loco, quem
Apollodoro debemus, iam ad Fragn. III. p. 78. allatum.
Reliqua virorum hic commemoratorum nomina plera-
que sunt obscura. Αἰῶς edidi cum Dukero pro Αἰοῖς.
Agamestor in archontum Atheniensium numero ponitur
a Dodwello in opere de cyclis ad annum periodi Iulia-
nae 3895. Tisander eidem Dodwello videtur circa
Olymp. LIII. archon fuisse. Post verba ἐφ' οὗ ἄρχον-
τος ἐν Ἀθήναις deesse quaedam quilibet videt. Quae
ratio, coniuncta cum aliis causis, nempe quod in vni-
uersum apparet totum locum esse mutilum, et quod ab
Herodoto 6, 36. Miltiades ille, qui πρῶτον ἀπετείχισε
τὸν ἰσθμὸν τῆς Χερσονήσου, diserte vocatur Cypseli
filius, mouit Rutgersium vt verba τοῦ δὲ Ἰπποκλείδης
— ἐτέθη poni iuberet ante verba τοῦ δὲ Μιλτιάδης —
Χερσονήσου, et ante haec excidisse putaret Miltiadis
patrem, Cypselum. Quae viri docti sententia mihi
plane probatur. Sic etiam post Chersonesum Miltia-
dem ponendus est ille Miltiades, qui nunc post Tisan-
dram collocatus est, ita quidem vt statui debeat lacuna,
quia Miltiadis Marathonii pater, Cimon, desideratur.
Nam hic alter Miltiades ab aliis quidem Cimonis, ab

aliis Cypseli filius vocatur (v. interpp. ad *Cornel. Nep. Milit.* 1, 1.), sed nunquam Hippoclidis, omninoque hic Miltiades cum priori, Cypseli filio, saepe confusus reperitur a scriptoribus. Cuius generis locus notissimus est ap. *Aelian.* V. H. 12, 35. vbi primus Miltiades dicitur ὁ τὴν Χερσρόνησον κτίσας (vnde et ex *Herodoti* loco paullo ante allato in nostro loco scribendum est ὄμισε pro ὄκησε), secundus Cypseli, tertius Cimonis filius. Immo primus est is, quem *Pausan.* 8, 39. p. 681. dicit Olymp. XXX, 2. archontem fuisse, sed 4, 23. extr. Olymp. XXVIII. de qua differentia v. *Perizon.* ad *Aelian.* l. l. Hic fortassis plane non pertinet ad nostrum stemma. Certe nec Tisandri filius putari potest, et ob temporum rationem, et ob locum *Herodoti* 6, 127. sqq. in quo Hippoclidis diserte vocatur filius Tisandri. Ceterum Hippoclidis, qui archon fuisse dicitur Olymp. LIII, 3, vel LIII, 3. putatur occasionem praebuisse pro uerbio οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ, de quo v. *Rutgerf.* l. l. et *Erasm.* *Chill.* 1, 10, 12.

E L I B R O II.

VI.

Schol. Apollon. 2, 992. et ex eo *Phavorin.*: Ἀκουνία, γύμνη Νεῦς ἧς καὶ Ἄρεος Ἀμαζόνια εἶναι φησὶ Φερεκύδης, ᾧ ἔπεται Ἀπολλώνιος.

Esse haec e libro Pherecydis secundo petita, cognosci potest ex alio illius Scholiastae loco ad v. 994. vbi ad verba *Apollonii* ἄλσεος Ἀκμονίωιο adscripsit haec: ἔστι δὲ περὶ τὸν Θερμώδοντα (Cod. *Parif.* ἐν Θερμώδοντι). μέμνηται αὐτοῦ Φερεκύδης ἐν β'. (Hanc notam, ἐν β', *Codex Parif.* non habet) quae ipsa quoque in lexicon suum transtulit *Phavorinus* in v. Ἀκμονίωιο ἄλσεος.

Verum ne haec quidem sufficiunt. Haud dubie enim cum *Bruncio* legendum est Ἀλκιονίσιον, propter Scholion ad *Apollon.* 2, 373. Δοίης καὶ Ἀλκιων, ἀδελφοί. τίνος δὲ πατρός, οὐ φέρεται, ὡς φησι *Φερεκύδης*. Pro his, τίνος δὲ πατρός, οὐ φέρεται, *Codex Paris.* habet: ὧν ὁ πατήρ ἀγνοεῖται. Hinc quoque, quanquam contra dicit *Holstenius*, emendandus est locus *Steph. Byz.* Ἀκμόνια, πόλις Φρυγίας. — κτίσαι δ' αὐτήν Ἀκμόνια τὸν Μανεύς. ἔστι καὶ ἄλλο Ἀκμόνιον λεγόμενον, ὡς *Φερεκύδης*. Scribe Ἀλκιόνιον. Non haec vidit *Petitus* de Amazonib. c. 38. vbi tractat hos locos. Fortassis ex his locis explicari possint origines et genealogia Amazonum. Marte enim dicuntur prognatae, quia bellicosissimae putabantur; Harmonia, quia fortitudo sine ordine et concordia nihil plane valet. Haec Harmonia non illa fuisse perhibetur, quam Cadmus uxorem duxit, sed *Ναῖς*, quia Amazones primum innotuisse videntur ad fluvium Thermodonta in Ponto, (v. *Strab.* 12, p. 547. C.) a quo diuersus est torrens, ποταμὸς χειμαρρῶος, in Boeotia, ap. *Pauf.* 9, 19. p. 747. *Ναῖδες* enim non tantum fontium, sed omnino aquarum praefides putabantur. *Porphy.* antr. Nymphar. c. 8. ταῖς *Ναῖσιν*, αἱ ἐπὶ πηγῶν εἰσι, καὶ τῶν ὑδάτων, ἀφ' ὧν εἰσι ῥοαί, *Ναῖδες* ἐκαλοῦντο. c. 10. *Νύμφας* δὲ *Ναῖδας* λέγομεν καὶ τὰς τῶν ὑδάτων παρσιτώσας δυνάμεις. De Amazonibus v. quos laudavi ad *Hellanic.* p. 117. cf. *Petr. Wollenii* diss. de republica Amazonum, Vpsal. 1721. 8. et quos *Creuzerus* ad *Historicor. antiquissimor. Graecorum fragmenta* p. 83. laudauit.

VII.

Schol. Apollon. 1, 1213. *Φερεκύδης* ἐν τῷ δευτέρῳ φησὶν ὅτι Πολυδώρα τῇ Δαναοῦ μίσγεται Πηρνεῖος ὁ ποταμὸς. τῶν δὲ γίνεται Δρούψ, ἀφ' οὗ Δρούπες καλοῦνται. οἰκοῦσι δὲ ἐπὶ τῷ Σπερχεῖῳ ποταμῷ.

Codex Paris. suadere videtur, vt hunc locum ex libro *Pherecydis* tertio desumptum esse iudicemus. Nam

statim post illud fragmentum, quod nr. XIII. posui, ita pergit: καὶ τοῦτο δὲ φησι Φερεκύδης, ὅτι Πολυδώρα τῇ τοῦ Δαναοῦ συνεγένετο Πηρνεὶος ποταμῶς, καὶ ἔτεκε Δρύοπα, ἀφ' οὗ τὸ ἔθνος ἐκλήθη. ὤζουσι δὲ οὗτοι παρὰ τῷ Σπερχεῖῳ ποταμῷ.

Pro Πηρνεὶος *Berkel. et Verheyk. ad Anton. Liberal. c. 32.* recte emendasse Σπερχεῖος, docet totus locus. *Spercheus* erat Thessaliae fluvius. *Polydora* haec nostra mater *Dryopis*, distinguenda est a *Polydora*, *Pelei* filia, de qua v. ad fragm. III. Haec enim, etsi *Boro*, *Perieris* filio, nupta esset, mixta quidem ipsa quoque legitur cum *Spercheo*, sed peperit ex eo *Menesthium*, *Achillis λοχαγόν*, (v. *Strab. 9, p. 433. C. Homer. II, π, 173. sqq.*), non confundendum cum *Arethi* filio ap. *Homer. II, η, 9.* Aliam *Dryopis* stirpem tradit *Tzetz. ad Lycophr. 480.* De *Dryopibus* v. fragm. XIII.

VIII.

Schol. Apollon. 1, 146. Φερεκύδης ἐν τῇ β', ἐκ Ἀεοφόντης τῆς Πλευρώνας Αἴδαν καὶ Ἀλθαίαν Θεσπίῳ γενέσθαι φησίν. ὅτι δὲ Γλαύκου ἐστὶ καὶ Ἀλθαίας, αἰνιττεται λέγων, τοὺς τέκε θυγάτηρ Γλαύκῳ μάκαιρα.

Pro his ultimis, ὅτι δὲ Γλαύκου — μάκαιρα, *Codex Parisiensis* haec habet: τοὺς δὲ Διοσκύρους, Πολυδεύκην μὲν φησὶν ἐκ Διὸς συλλαβεῖν τὴν Αἴδαν, Κάστορα δὲ ἐκ Τυνδάρεω.

Scilicet *Endymion*, qui parentes habuit *Calycen*, *Aeoli* regis Thessaliae ex *Enareta* filiam, et *Aethlium*, *Elidis* conditorem, ex *Neide* nympa vel *Iphianassa* suscepit *Aetolum*, a quo *Aetolia* dicta est regio. Hic e *Pronoa* genuit *Pleuronem*, qui *Xanthippe*, *Dori* filia, vxore ducta, et aliorum liberorum pater extitit, et vero etiam *Laophontes*, quae adeo fuit e stirpe *Deucalionis*, cuius nepotes fuerunt *Aeolus* atque *Dorus* v. *Apollod. 1, 7, 3—7.* De *Ledae* et *Althaeae* parentibus magna veterum controuersia est. *Apollodor. §. 10.* matrem *Eurythemidem* nominat, *Hygin. fab. 14.*

Leucippen. cf. *Heyn.* p. 111. Cuius diuersitatis mihi quidem haec videtur esse caussa, quam ipse Pherecydes innuit, quia Thespius s. Thestius habuit quidem in suis vxoribus Laophontam, sed a Glauco deceptus fuit. Hic enim, fortassis ille qui Sisyphi fuit filius, concubuit cum Laophonta, et Althaeam genuit, quae alias ipsa quoque putatur Thestii filia. Ex Althaea deinde etiam Ledam suscepit, quae videtur itidem vt filia educata fuisse in Thestii aedibus, atque adeo vulgo pro ea habita. De Leda cf. *Hellanic.* fragm. CXXV.

VIII.

Schol. Apollon. 2, 1252. Φερεκίδης ἐν δευτέρῳ, Τυφῶνος καὶ Ἐχιδνῆς τῆς Φόρυκος (Cod. Paris. addit εἶναι) φησὶ τὸν ἀετὸν τὸν ἐπιπεμφθέντα Προμηθεΐ. καὶ ὅτι δὲ (Cod. Paris. quasi sequentia non sint e Pherecyde petita, habet φασὶ δὲ, ὅτι) ὁ ἀετὸς ἤσθιεν τῆς ἡμέρας τοῦ ἥπατος, τὸ δὲ λειπόμενον ἤψετο τῆς νυκτὸς, καὶ ἐγένετο ἴσον.

In vniuersum consentit *Apollodorus* 2, 5, 11. Sed Echidnam dicit Tartari ac Terrae filiam, 2, 1, 2, ita vt Typhonis soror existat, quem iisdem parentibus natum tradit 1, 6, 3. Videtur igitur ille parentes Typhonis et Echidnae inter se confundisse. Nam *Hesiodus* theog. 295. sqq. Echidnam facit filiam Chrysaoris et Callirrhoes, Oceani filiae; *Epimenides* ap. *Pausan.* 8, 18. p. 635. Stygis et Pirantis. Iam vero Echidna nihil aliud videtur significare nisi serpentem aliquam vel hydram monstrosae magnitudinis et saeuitiei. Phoreys autem Pontum dicitur patrem habuisse ap. *Hesiod.* theog. 233 — 38. Remotis ergo fabulis manet hoc: in aqua natam esse illam Echidnam. Haec postea, quum semel a poetis et in feminam esset mutata, et summae perniciositatis imago facta, recte potuit Typhoni nupta dici, qui ipse quoque maximorum malorum auctor fingebatur, et noua mala protulisse, rursus illa προσωπο-

ποιηθέντα. In quorum numero quin recte poni potuerit aquila ista Prometheus carnifex, dubitari vix potest. Prometheus enim magnis beneficiis affecerat homines.

X.

Schol. Apollon. 4, 1515. Περσέως ἐν Σερίφῳ μετὰ τῆς μητρὸς διάγοντος παρὰ Δίκτυϊ καὶ ἠβήσαντος (Cod. Paris. addit ἤδη), Πολυδέκτης ὁ Δίκτυος ὁμομητριος ἀδελφός, βασιλεὺς Σερίφου τυγχάνων, ἰδὼν τὴν Δανάην, ἠράσθη αὐτῆς, ἠπόρει δὲ συγκοιμηθῆναι (Cod. Paris. συγγενέσθαι αὐτῇ). καὶ παρασκευάσας ἄριστον, ἐκάλει ἄλλους τε πολλοὺς καὶ αὐτὸν Περσέα. Περσέως δὲ πυθομένου, ἐπὶ τίνι ὁ ἔρανος εὐνοεῖται, τοῦ δὲ φήσαντος, ἐπὶ ἵπῳ, Περσεὺς εἶπεν, ἐπὶ τῇ τῆς Γοργόνης κεφαλῇ. μετὰ δὲ τὸν ἔρανον τῇ ἐξῆς ἡμέρᾳ, ὅτε οἱ ἄλλοι ἐρανοῖσά τὸν ἵππον ἀπεκόμιζον, καὶ Περσεὺς. ὁ δὲ οὐκ ἰδέχεται, ἀπῆται δὲ τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν. εἰάν δὲ μὴ κομίση, τὴν μητέρα αὐτοῦ λήψασθαι ἔφη. ὁ δὲ ἀναθρεῖς ἀπέρχεται, ὀλοφυρόμενος τὴν συμφορὰν, εἰς τὸ ἔσχατον τῆς νῆσου. Ἐρμῆς δὲ αὐτῷ ὄφθεις (Cod. Paris. ἐντυχὼν), καὶ πεύσιν αὐτῷ προσαγαγὼν, μανθάνει τὴν αἰτίαν τοῦ θρήνου. (Cod. Paris. τῆς λύπης. omisso verbo proximo ἡγεῖται, et particula καὶ ante πρῶτον) ὁ δὲ ἡγεῖται, θαρρόειν εἰπὼν. καὶ πρῶτον μὲν ἡγεῖτο αὐτῷ πρὸς τὰς τοῦ Φόροκου Γραίας, Πειμφορηδῶ (Cod. Paris. Πειφριδῶ) καὶ Ἐντῶ καὶ Ἰαινῶ, Ἀθηναῖς φρασάσης. καὶ αὐτῶν μὲν ὑφαιρεῖται (Cod. Paris. ἀφαιρεῖται) τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα, ὄρεγουσῶν ἀλλήλαις. (Cod. Paris. ὃν ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις ὄρεγον.) αἱ δὲ, αἰσθανόμεναι, βοῶσι, καὶ ἱκετεύουσι τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα ἀποδοῦναι. ἐνὶ γὰρ αἱ τρεῖς ἐκ διαδοχῆς ἐκέχρητο. ὁ δὲ Περσεὺς αὐτὸν ἔχειν ἔφη, καὶ ἀποδώσειν, εἰάν αὐτῷ ὑποδείξωσι τὰς νύμφας αἱ ἔχουσι τὴν Ἄϊδος κυνῆν, καὶ τὰ πέδιλα τὰ ὑπόπτερα, καὶ τὴν κίβησον. αἱ δὲ αὐτῷ φράζουσι. καὶ ὁ Περσεὺς ἀποδίδωσι. καὶ ἀπελθὼν πρὸς τὰς νύμφας σὺν Ἐρμῇ, αἰτήσας τε καὶ

λαβῶν ὑποδεσμεῖται*) τὰ ὑπόπτερα πέδιλα, καὶ τὴν κίβησιν περιβάλλει (κίβησιν emendatius scribi ait Valckenar. Animaduu. ad Ammon. p. 196. (149.) Et Cod. Paris. melius περιβάλλεται, et mox τοὺς ὤμους) κατὰ τῶν ὤμων, καὶ τὴν Ἄιδος κνῆν τῇ κεφαλῇ περιτίθησιν. εἶτα ἔρχεται πετώμενος κατὰ (Cod. Paris. εἰς) τὸν ὤκεανὸν καὶ τὰς Γοργόνας, συνεπομένων αὐτῷ Ἐρμού τε καὶ Ἀθηνᾶς. ταύτας δὲ κοιμωμένας εὗρίσκει. ὑποτίθενται δὲ αὐτῷ οὗτοι οἱ θεοὶ, ὅπως χρῆ τὴν κεφαλὴν (Cod. Paris. addit τῆς Γοργόνας) ἀποτεμῆν ἀπεστραμμένον· (Cod. Paris. ἀπεστρ. δὴ κάτοπτρον ἔχοντα, ὅπερ ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς. vbi Schaefero auctore legendum est ἀπεστρ. δηλονότι, καὶ κάτοπτρον ἔχ.) καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ τὴν Μέδουσαν, ἣ μόνη ἦν θνητὴ τῶν Γοργόνων. ὁ δὲ, πλησίον γενόμενος, ἀποτέμνει τῇ ἄρπῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐνθάς εἰς τὴν κίβησιν φεύγει. αἱ δὲ αἰσθόμεναι (Cod. Paris. βοῶσι. Leg. βοῶσαι) διώκουσιν. οὐχ ὀρῶσι μέντοι αὐτὸν, διὰ τὴν Ἄιδος κνῆν. Περσεὺς δὲ εἰς Σέριφρον γενόμενος, ἔρχεται παρὰ Πολυδέκτην, καὶ κελεύει συναδροῖσαι τὸν λαὸν, ὅπως δεῖξῃ αὐτοῖς τὴν τῆς Γοργόνας κεφαλὴν, εἰδὼς ὅτι ἰδόντες ἀπολιθωθήσονται. ὁ δὲ Πολυδέκτης, ἀολλίσας τὸν ὄχλον, κελεύει αὐτὸν δεικνύειν. ὁ δὲ ἀποστρεφόμενος ἐξαίρει ἐκ τῆς κιβήσεως, καὶ δεικνύσιν. οἱ δὲ ἰδόντες, λίθοι ἐγένοντο. ἣ δὲ Ἀθηνᾶ παρὰ Περσεύος λαβοῦσα τὴν κεφαλὴν ἐντίθησιν εἰς τὴν ἑαυτῆς αἰγίδα· τὴν δὲ κίβησιν Ἐρμῇ ἀποδίδωσι, καὶ τὰ πέδιλα, καὶ τὴν κνῆν ταῖς Νύμφαις. Ἱστορεῖ Φερεκύδης ἐν τῇ δευτέρᾳ.

Perinet hic locus ad fragm. II. atque adeo omnino conferendus est cum *Apollod.* 2, 4, 2. et *Tzetz.* ad *Lycophr.* 836. Scilicet Polydectes, qui ab aliis dicitur Magnetis et Naidos nymphae, ab aliis Neptuni et Cere-

*) Rarum esse huius verbi usum, Schaeferus iam monuit. Eo tamen utitur etiam *Scholias* Sophoclis *Trachin.* 782.

biae filius, quo posset facilius cum Danaë congregi, conuocauerat amicos eo quidem, vt simulabat, consilio, vt munera nuptialia ipsi conferrent, quibus moueret vel vinceret Oenomaum, Hippodamiae parentem. Haec quidem narratio etiam *Heynio* ad *Apollod.* p. 293. videbatur prima fuisse, sed corrupta a grammaticis per illatam conuiuii notionem. quae quidem corruptela vel inde repetenda est, quod tum quoque, quam Polydectes amicos munera rogaret, conuiuium celebratum est, vel potius ex ambiguitate vocabuli *ἔρανος*, de qua v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in *Cer.* 73. A nostro saltem loco alienum puto conuiuium. Vix enim *ἔρανος* dici potest *ἐνώχισθαι*. Debebat esse *εἰσφέρεται* vel *συλλέγεται*. Lenior lectio est Codicis Parisini: *παραγενομένου δὲ ὁ Περσεύς πυνθάνεται τοῦ Πολυδέκτου, ἐπὶ τίνι εἶναι ὁ ἔρανος ἐνώχισθαι. τοῦ δὲ Πολυδέκτου εἰπόντος, ἐπὶ ἵππῳ, ὁ Περσεύς ἐπὶ τῇ τῆς Γοργόνης ἔρη κεφαλῇ. τῇ δὲ ἑξῆς ἡμέρα ἕκαστος τῶν ἔραμιστῶν τὸν ἵππον ἐκόμισε, καὶ δὴ καὶ Περσεύς. Πολυδέκτης δὲ οὐκ ἐδέχτο, εἰπὼν ὅτι οὐχ ἵππον ὑποσχέσθαι δώσειν αὐτὸν, ἀλλὰ τὴν Γοργόνα, κεφαλὴν etc.* Non tamen ausim tale aliquod verbum reponere, quia tum nescirem, quomodo explicari possent verba: *ἐπὶ τίνι, ἐπὶ ἵππῳ, ἐπὶ τῇ — κεφαλῇ*. Iam quum semel mentionem fecerim Oenomai, quae Pherecydes de eo tradidit, statim huc inferam. Ferebatur ille Hyperochi et Steropes, Atlantis filiae (v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 149.) vel Martis et Harpinae, Alopei filiae, filius, rex Pisae in Elide, (v. *Paus.* 5, 22. extr.) qui oppidum aliquod in Elide condidit, quod a matre Harpinnam vocauit. v. *Paus.* 6, 21. p. 507. Hic ab oraculo monitus fore vt a genero interficeretur, filiam Hippodamiam, quam ex Eurythoe, Danaï filia, suscepisse dicitur a *Tzetz.* ad *Lycophr.* 156. se nemini in matrimonium daturum esse edixit, nisi qui vicisset ipsum in certamine curruli. Polydectes igitur, quanquam non serio videtur Hippodamiam uxorem cupiuisse, postulauit a reliquis amicis equos, a

Perseo vero, quem remotum vellet, caput Medusae. In procorum Hippodamiae numero, quos tantum tredecim facit *Pindar. Ol. a, 127.* vbi v. *Schol.* nondum inueni Polydecten. Primus eorum fuit Marmax. Hunc secuti sunt Alcaethous, Porthaonis filius (cf. *Paus. 6, 20. p. 505.*), quem nonnulli habebant pro Taraxippo in stadio Olympico, deinde Euryalus, Eurymachus, Crotalus, Acrias, qui Acriarum in Laconica conditor putatur, Capetus, Lycurgus, Lasius, Chalcodon, Tricolonus, nepos Tricoloni illius, qui Lycaonis fuit filius, tum Aristomachus, Prias, Pelagon, Aeolis, Cronius. Hos omnes, in *μεγάλας Ἡοίας* memoratos, non solum interfecit Oenomaus, sed etiam sepultura honesta indignos iudicauit. Alii addunt Erythrum, filium Leuconis, Athamantis nepotem, et Eionea, filium Magnetis, nepotem Aeoli. v. *Paus. 6, 21. p. 507.* sq. vbi postremi nomen, ita vt scripsi, debet restitui, quum vulgo legatur sine vlllo sensu: καὶ Ἡϊόνες Μάγνητες τοῦ Αἰόλου. Scribe: καὶ Ἡϊονεῖα Μάγνητος τοῦ Α. Hanc veram lectionem diserte docet *Pisander* ap. *Schol. Eurip. Phoenn. 1748.* vbi etiam mater Eionei commemoratur Philodice. Hippodamia tandem rei pertaesa,

ἐρασθεῖσα Πέλοπος (vt vtar verbis *Schol. Apollon. 1, 752.* exscriptis etiam a *Phauiorino* in v. *Οἰνόμαος*), ἔπεισε Μυρτίλον, τὸν Ἐρμοῦ μὲν παῖδα, ἀματοπηγὸν δὲ καὶ ἠνίοχον Οἰνόμαου, ἐμβalόντα κήρινον ἐμβολον ἐπὶ τοῦ ἀκραξονίου, ἢ οὐδ' ὄλως ἐμβalόντα τὸν ἐμβολον, ὡς Φερεικίδης ἱστορεῖ. οὗ γενομένου Οἰνόμαός τε ἐκκλισθεὶς τοῦ τροχοῦ ἀπέθανε, καὶ Ἰπποδάμειαν Πέλου ἐλάβεν.

Pro ἐμβalόντα κήρινον — τὸν ἐμβολον, *Codex Paris.* habet: ὥστε κατατροχίσαι Οἰνόμαον ἐμβalόντα τὸν ἐμβολον. Illud κατατροχίσαι *Schaeferus* interpretatur rotarum circumactu necare, rädern. Recte. Sed legendum etiam puto οὐκ ἐμβalόντα τ. ε.

Myrtili et Pelopis genus maternum diuerfis modis traditur a veteribus. Sic *Schol. Eurip. Orest. 11.*

ἔξ Εὐροσθενάσσης τῆς Ξάνθου, ἢ Κλυτίας τῆς
 Ἀμφιδάμαντος, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης, ὁ Τάνταλος
 ἐγέννησε τὸν Πέλοπα.

Eurykhanassa ab eod. Schol. ad v. 5. et a *Tzetz.*
 ad *Lyc.* 52. vbi pater eius est Pactolus, rectius vocatur
 Euryanassa. Reliqua nomina satis obscura sunt. Cly-
 tia non confundenda est cum ea, quam in Niobae filia-
 bus posuit Pherecydes. v. fragm. XXVIII.) Myrtilus,
 de cuius genere mox plura dicendi occasio erit, ap.
Schol. Apollon. l. l. et *Schol. Eurip.* Orest. 999. dicitur
 Mercurii e Phaethusa, Danaï filia, vel e Myrto, Ama-
 zone, filius. *Tzetzes* l. l. matrem eius vocat Cleobulen,
 Aeoli vel Aepoli filiam. Hic tanta cum dexteritate re-
 xerat Oenomai equos, vt Oenomaus procos, qui iam
 in eo essent, vt vincerent, affecutus iaculis conficeret.
 v. *Paus.* 8, 14. p. 629. Videtur in nostro loco infini-
 titius aliquis deesse, qui pendeat a verbo ἔπεισε. Sed
 ne potitus quidem Hippodamia Pelops omnino poterat
 securus esse, quod apparet ex alia Pherecydis narra-
 tione:

Schol. Sophocl. Electr. 505. φησὶ Φερεκύδης,
 ὅτι Πέλου νικήσας τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὴν Ἴπποδά-
 μειαν, ὑπέστρεφεν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν
 ὑποπτέρων ἵππων καὶ τοῦ Μυρτίλου. καθ' ὁδὸν δὲ
 καταλαβὼν αὐτὸν προϊόντα πρὸς τὸ φιλῆσαι αὐτήν,
 ἐρύριψεν εἰς θάλασσαν.

Scilicet, vt rem narrat *Paus.* 8, 14. p. 129. Myr-
 tilus iam dudum Hippodamiae amore captus prodidit
 ac perdidit dominum, quia Pelops ei cum iureiurando
 promiserat, se ei permitturum esse vt vnam noctem
 cum Hippodamia consuesceret, sed posthac a Pelope,
 cui promissa in memoriam reuocasset, e nauī fuit in
 mare deiectus. Quod postremum quum etiam *Euripi-*
des tradat Orest. 991. sqq. quumque *Schol.* ad v. 991.
 et 999. vt *Tzetzes* ad *Lycophr.* 156. hinc profectum
 dicat nomen maris Myrtoi, *Pausan.* p. 630. haec vera
 esse negat. Fama tamen de interfecto saltem a Pelope

Myrtilo valde celebris fuerit necesse est. Idem enim *Paus.* 6, 20. p. 504. meminit narrationis, e qua Myrtilo Pelops in stadio Olympico dicebatur κενὸν ἠρώων posuisse, et *Ἰῦσαι, τὸ ἐπὶ τῷ φόνῳ μῆνιμα ἰώμενος*, idque appellasse Taraxippum. et 5, 1. p. 376. habet aliam traditionem, quae primum aiebat Pelopem in Peloponneso templum aedificasse et sacra fecisse Mercurio, ἀποτροπέμενον τὸ ἐπὶ τῷ Μυρτίλου θανάτῳ μῆνιμα ἐκ τοῦ θεοῦ. In his, vt supra, constanter Myrtilus dicitur filius Mercurii. Sed tamen etiam hactenus variatum fuisse scimus e *Schol. Eurip.* *Orest.* 999. vbi quidam eum natum dicebant Clymene et Ioue. Qui auctores, quum non constet quantae fidei fuerint, non sequendi videntur. Certe Mercurii filium eum a plerisque putatum fuisse testatur alia historiola a *Schol. Eurip.* l. 1. narrata. Nimirum Mercurius, iratus de filii caede, gregi Atrei, Pelopis filii, agnum quendam immiscuit aureo vellere praeditum. Atreus igitur, orta inter ipsum et fratrem Thyesten contentione de regno (cf. *Hellanic.* fragm. LXXXV.), regnum ad se pertinere conabatur demonstrare ex eo, quod talis agnus χρυσόμαλλος ipsi natus esset. Sed Thyestes, vxore Atrei Aerope corrupta, furatus est agnum, atque adeo, quum Atreus a Graecis, qui se deceptos putarent, eiectus esset, regnum occupauit. Atreus deinde, vlturus hanc iniuriam, decantatas illas epulas Thyesteas fratri parauit. cf. *Paus.* 2. 18. in. *Plat. Polit.* T. II. p. 268. A. Ita satis apparere videbatur Mercurii ira. Haec fere erat traditio ab Alcmaeonidis auctore allata, et a *Dionysio Cyclographo.* Sed *Φερεκύδης οὐ καθ' Ἐρμού μιν φησὶ τὴν ἄνα ὑποβληθῆναι.*

Et si igitur Polydecti non vere fuerit ambiendae Hippodamiae consilium, Perseus tamen promissis satisfactorius exiit ad interficiendam Medusam, quae ab *Apollod.* 2, 4, 2. ad Oceanum fuisse dicitur. quod quam vim habeat, luculenter ostendit *Paus.* 2, 21. p. 159. Hoc enim auctore regnauit illa post patris mortem in

Africa circa paludem Tritonidem, quumque bellicossima esset, exercitum opposuit Perseo, sed noctu dolo occisa et a Perseo truncata fuit. Quo facto Perseus caput eius in Graeciam tulit ἐς ἐπίδειξιν. Idem eodem loco aliam *Proclis* Carthaginensis narrationem affert. Sed in Libya s. Africa eam ponit etiam 3, 17. p. 251. Nomina filiarum Phorci (non Phorbi, ut est ap. *Pauf.* 2, 21. p. 159.) et Cetus, quae statim vetulae natae fingebantur ob deformitatem, quae postea reliquas quoque fabulas de vno oculo et dente omnibus tribus communi peperit, scribenda sunt *Περρηδὼ* s. *Περριδὼ*, *Ἐννὰ* et *Δεινώ*. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 298. Primae nomen etiam in *Tzetzae* libris ad *Lycophr.* 836. male editum est *Περροδὼ*. Non a Nymphis, sed a Mercurio, Perseum accepisse calceos istos et galeam et peram, tradit *Eratosthenes* cataster. 22. Nempe videtur ille eo respexisse, quod Mercurio adiutore Perseus impetrauit a Nymphis haec dona. nisi velimus ab eo confusam dicere harpen cum donis reliquis. Harpen enim, h. e. ensem falcatum, Mercurius dederat, teste *Apollodoro*. Sed Nymphas dedisse galeam et calceos, e monumento aereo tradit *Pauf.* 3, 17. p. 251.

De Pelopis filio Argio tradidit Pherecydes nonnulla minus cognita.

Scholia Buttmaniana ad *Homer.* *Odyss.* 8, 22. *Φερεκύδης* ἱστορεῖ οὕτως· Ἀργεῖος δὲ ὁ Πέλοπος ἔρχεται παρ' Ἀμύκλαν εἰς Ἀμύκλας, καὶ γαμῆ Ἀμύκλα θυγατέρα Ἡγησάνδραν.

Vltima debentur *Buttmanni* emendationi. In MSS. enim legitur Ἀμύκλαν θυγ. Ἡγησάνδρας. In filiorum Niobes numero itidem ponitur Ἀργεῖος quidam. v. ad fragm. XXIX.

XI.

Schol. Pindar. *Isthm.* 4, 104. περὶ τοῦ ἀριθμοῦ (nr. τῶν Ἡρακλέους ἐκ Μεγάρων παίδων) διακλάττουσι.—